

Nr 250.

Av herr **Sundström** i Vikmanshyttan **m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 29, angående höjning av vissa postavgifter m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 29 föreslås en höjning av befodringsavgiften för inrikes brev från resp. 15, 30, 45 och 60 öre till 20, 40 och 60 öre. Detta innebär en höjning av resp. 5 till 15 öre för en brevvikt upp till 250 gram. Från den föreslagna höjningen äro de så kallade lokalbreven undantagna.

Som skäl för detta undantag anför generalpoststyrelsen att lokalportot före den 1 juli 1918 utgjorde hälften av riksportot. Vidare befaras en väsentlig trafikminskning av lokalbreven om en höjning därav skulle företagas. Denna post skulle då måhända kunna komma att befordras med egna bud, anföres det.

Statsrådet anför samma motiv i propositionen för sitt ställningstagande i frågan.

Vad nu först angår lokalportot före den 1 juni 1918 så var ju detta då, med hänsyn tagen till dåvarande riksporto, en förklarlig proportion till det senare, men att denna proportion skall vara lika i förhållande till nuvarande riksporto är svårt att förstå. Vad sedan angår risken av trafikminskning för lokalposten, i händelse en höjning därav skulle företagas, kan nog ifrågasättas om denna icke är något överdriven.

Dessa farhågor uttalades även förra gången då lokalportot ökades från 5 till 10 öre. Även om man kan räkna med en sådan reaktion i början så kommer denna lika som då att snart upphöra. Med nuvarande löneanspråk torde nog inte, åtminstone inte i allmänhet, budskickningen komma att ställa sig billigare än postbefordran. Säkerheten torde väl heller icke vara densamma. Detta gör att man har svårt att förstå varför icke en höjning även av lokalportot är lika befogad.

Man har också vid bedömningen av denna fråga rätt att fråga sig, varför stadsbefolkningen skall åtnjuta en sådan förmånsställning framför landsbygdsbefolkningen i fråga om postbefordran.

Kan det ligga någon som helst rättvisa i att om man befordrar ett brev genom en poststation på landsbygden inom poststationsområdet, så skall detta frankeras som riksbrev, men om man går in på stadens postkontor så kostar ett sådant brev endast hälften så mycket? Nu svaras att det i förra fallet är lantbrevbäring och därför icke kan jämföras med det senare.

Här vill det synas som om det vore benämningen på brevbäraren som är avgörande, icke postbefordran för sig.

Då det emellertid, med hänsyn till hittills gällande regler, icke kan ifrågasättas lika portoavgifter för riks- och lokalbrev, så kan det likväl anses väl motiverat att, detta även ur statsfinansiell synpunkt, en höjning även av lokalportot företages. Med hänsyn till vad här ovan anförts föreslås,

att riksdagen vid behandlingen av denna fråga måtte besluta följande befordringsavgifter för inrikes brev:

	lokala	övriga
om brevets vikt icke överstiger 20 gr. . .	15 öre	20 öre
om vikten överstiger 20 men icke 125 gr.	30 »	40 »
om vikten överstiger 125 men icke 500 gr.	45 »	60 » .

Stockholm den 12 febr. 1942.

Fr. Sundström.

Lars Jonsson
i Haverö

Gust. Larsson,
Julita.

Anders Liß.

Hildur Alvéén.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Hjalmar Gustafson
i Dädesjö.

Einar Andersson
i Hyssna.